

VERSTILD

Ze staat voor de boom in de achtertuin en kijkt naar de slinger die als een slang rondom de takken hangt. Aan een rode draad heeft ze zijn foto's opgehangen, zijn muziekstukken en gekleurde blaadjes met de woorden 'kom terug'. Elke dag hangt ze er iets bij, elke dag sinds de dag dat hij is weggegaan, maar hij komt niet terug. *Hoe lang? Hoe lang moet ze nog wachten?* Het regent en de regen doordrenkt het papier, vloeit de woorden af. Ze strijkt met haar hand langs haar voorhoofd. Haar nachthemd kleeft aan haar lichaam, er vallen druppels in de regenplassen. Ze blijft stilstaan. Het geluid van de regen doet haar denken aan de avond dat ze met haar handen over haar oren onder de douche stond.

monika

Ze had hem niet langer aan kunnen horen. Hij speelde met die onwankelbare overtuiging van hem terwijl zij alleen maar kon luisteren. Elke keer als hij met zijn stok over de snaren streek, schuurde hij een laagje zekerheid weg. Hij wist het niet. Ze had het hem niet kunnen vertellen. Zijn muziek had haar het zwijgen opgelegd. Hij wist niet dat de zwarte statige noten die hij tot leven wekte haar vulden en vulden als was zij een ballon die hij opblies. Ze had het uit willen zingen, maar het gloeiende gevoel kon nergens heen. Haar keel zat dicht. De ballon was geknapt. Met trillende handen had ze haar kleren aangetrokken, had in de slaapkamer een vel papier en een stift gepakt en was zijn kamer binnengestormd. Hij had haar eerst niet opgemerkt en haar aangekeken met de afwezige blik die hij altijd had als hij speelde. "Sofie!" had hij verschrikt gezegd en geprobeerd haar blik te vangen. Ze had het papier op zijn muziekstandaard gezet en was weggelopen. 'Ik wil dat je gaat', had ze geschreven in dikke, zwarte, niet te ontwijken letters. Keer op keer op keer. De deur was dicht gevallen met een knal. Noten waren vragend blijven zweven in de lucht en trilden rillerig na. De muziek verstilde. Hij was niet naast haar komen liggen later toen het donker werd. De volgende ochtend was het stil geweest in huis. Doodstil. Geen muziek van tegen elkaar klingelende koffiekopjes, geen Chopin op de achtergrond, geen Julian. Op de tafel in de woonkamer had ze het vel papier aangetroffen. Behalve de dikke zwarte strepen die door sommige woorden liepen, had hij niets voor haar achtergelaten. *Ik wil dat je gaat. Ik wil dat je gaat.* Met het papier in haar hand was ze weer naar boven gerend en had zijn studeerkamer geopend. Zijn vioolkoffer was weg. O God! Wat had ze gedaan? Ze moest het ongedaan maken. Met trillende handen had ze een schaar gepakt en alle letters uitgeknipt, één voor één. De zinnen bestonden slechts uit woorden en de woorden uit letters. Ze kon de betekenis van de woorden veranderen, zoals hij er een streep door had gezet. Ze had de letters uit het slaapkamerraam naar buiten gegooid en gekeken hoe de witte snippers als sneeuwvlokken

door de lucht dwarrelden en hoe ze zachtjes landden in een regenplas. Het had haar doen denken aan de kippensoep met lettertjes die ze als kind zo graag gegeten had en aan hoe ze altijd eerst behoedzaam de soep had opgelepeld om daarna van de lettertjes woorden te vormen. Van de losse drijvende letters in de plas buiten had ze een nieuwe zin kunnen maken: *Ik wil je te laat.*

Hoe lang? Hoe lang moet ze nog wachten? Ze loopt het pad af richting de deur. Het begint te waaien. Heel hard. De wind tilt de bladeren op en laat ze weer vallen. Ze rilt. De wind snijdt door haar nachthemd en doet haar verlangen naar zijn warme armen en alle lieve woorden die hij altijd zei waarop zij nooit iets terug kon zeggen, zelfs niet fluisterend. Al die keren dat zij haar mond geopend had om iets te zeggen, maar de woorden kwamen nooit verder dan haar buik waar zijn hand op lag, zijn glimlach op haar mond, in de boom, op de foto's die wapperen in de wind. Zijn lach is langzaam aan het vervagen door de wind en regen van de afgelopen weken. Soms herkent ze hem bijna niet meer. Hij heeft niets meer van de jongen die naar haar had staan luisteren in de grote zaal van het conservatorium. Ze denkt aan het moment dat ze hem toen opeens had opgemerkt en hoe ze haar wangen voelde gloeien omdat iemand zo aandachtig naar haar zat te luisteren. Hoe hij altijd met diezelfde aandacht naar haar was blijven luisteren totdat haar stem vervaagd was zoals zijn gezicht nu vlak voor haar. "Mevrouw!" klinkt er plotseling en ze schrikt op uit haar gedachten. Ze draait zich om. Er staat een man voor haar, met een envelop in zijn hand. "Ik neem aan dat deze voor u is?" vraagt hij en ze ziet hoe hij haar aanstaart en vervolgens naar de boom kijkt. *Voor Sofie*, staat op de envelop geschreven, *my singing bird*. Haar hartslag versnelt. Ze knikt. De man loopt weg en ze ziet hoe hij zijn hoofd schudt. Ze heeft moeite om de brief te openen en schuift met trillende vingers het gele opgevouwen vel papier eruit. *Ik kom als de vogels weer fluiten. Voor jou alleen het beste. Julian*. Dat is het enige wat hij te zeggen heeft? Ze begrijpt er niets van. Totdat er een klein zakje uit de envelop rolt. Ze bukt om het op te rapen. Het weegt bijna niets in haar hand, maar brengt een grote glimlach op haar gezicht. 'Zangzaad' staat erop, in minuscule letters. Ze rent naar binnen en komt terug met een vel papier: de laatste tekst die zij geschreven en gezongen heeft. Ze hangt haar lied met trillende vingers aan de draad en knielt neer. Vervolgens trekt ze met haar vingers twee diepe lijnen in de aarde, strooit de inhoud van het zakje uit en maakt de lijnen weer dicht met de precisie van een chirurg. Ze staat op, maar wordt aan het wankelen gebracht door een felle rukwind die de slinger uit de boom trekt. De wind waait de slinger weg. Ze rent er achteraan. "Neeeee! Kom terug!" schreeuwt ze en schrikt van haar eigen, vreemde, stemgeluid. Dan ziet ze hoe de slinger neerdaalt op de grond

en hoe de wind de notenbalken, de foto's en de woorden optilt en verspreidt. Ze valt op haar knieën. Voor haar, in een regenplas, drijven zij en Julian.